Prostě zapadákov.

Zasáhlo mě to jako kopanec do obličeje. Florida byla pryč – pohlcená mílemi, které jsme s mámou ujely v jejím zběsilém pokusu začít znovu. Ne že by se mi stýskalo po Gainesvillu, tamním počasí, bývalé škole nebo našem bytě. Opřela jsem se o zeď a promnula si čelo.

Chyběl mi táta.

A Florida *byl* táta. Tam se narodil, tam se seznámil s mámou a právě tam bylo všechno dokonalé… dokud se to celé nerozsypalo. Oči mě pálily, ale odmítala jsem brečet. Pláč minulost nezmění a táta by nesnesl pomyšlení, že kvůli němu brečím ještě po třech letech.

Jenže mi chyběla i máma. Ta máma, která tu byla před tátovou smrtí. Ta, co se vedle mě choulila na gauči a četla si červenou knihovnu. Připadalo mi, jako by to bylo v minulém životě. A vlastně taky bylo – o půl Spojených států odsud.

Od tátovy smrti máma pracovala víc a víc. Dřív chtěla trávit čas doma. Pak to vypadalo, jako by toužila být od domova co nejdál. Nakonec naznala, že to je málo, a rozhodla se, že potřebujeme sednout do auta a odjet. Aspoň že od našeho příjezdu sem, i když pořád pracovala jako ďas, byla odhodlaná stát se zase součástí mého života.

Rozhodla jsem se, že dnes umlčím svého vnitřního perfekcionistu a krabice prostě nechám být. Vtom mě do nosu udeřila známá vůně. Máma vařila. To nevěstilo nic dobrého.

Rozběhla jsem se ze schodů dolů.

Stála u sporáku ještě v puntíkovaném zdravotnickém úboru. Jen ona dokázala nosit puntíky od hlavy až k patě a pořád u toho vypadat skvěle. Měla nádherné rovné blond vlasy a zářivé oříškové oči. I v pracovním oblečení vedle ní moje šedé oči a obyčejné hnědé vlasy působily mdle.

A taky jsem byla prostě… kulatější než ona. Výrazné boky, plné rty a obrovské oči, které máma zbožňovala, ze mě ale dle mého dělaly děsivou panenku Kewpie.

Otočila se ke mně a zamávala dřevěnou obracečkou. Na sporák přitom vystříkla trocha napůl hotových vajíček. „Dobré ráno, zlatíčko.“

Podívala jsem se na tu spoušť a přemýšlela, jak nejlíp převzít kontrolu nad tou rodící se katastrofu, aniž bych se dotkla jejích citů. Snažila se dělat takové ty maminkovské věci. A to bylo něco. Pokrok. „Jsi doma brzo.“

„Včera v noci a dneska ráno jsem skoro odpracovala čtyřiadvacítku. Odteď budu mít směny od středy do soboty, od jedenácti do devíti. To znamená, že mě čekají tři dny volna. Přemýšlím, že bych si našla částečný úvazek v některé z místních klinik. Nebo třeba ve Winchesteru,“ oznámila mi a nahrnula lehce připálená vajíčka na dva talíře, načež přede mě jeden postavila.

No paráda. Na záchrannou akci už bylo pozdě, a tak jsem se začala přehrabovat v krabici na druhém konci kuchyňské linky s nápisem „Příbory a spol.“.

„Víš, jak nesnáším, když nemám co dělat, takže se co nejdřív po něčem podívám.“

Jo, to mi nemusela říkat.

Většina rodičů by si nejspíš radši uřízla levou ruku, než aby nechávala dospívající dceru pořád samotnou doma. Ne tak máma. Věřila mi, protože jsem jí nikdy nedala důvod k opaku. Ne že bych se o to nesnažila. Teda… vlastně možná nesnažila.

Byla jsem tak trochu nudná.

V partě na Floridě jsem sice nebyla ta tichá, ale nikdy jsem nechodila za školu, měla samé jedničky a chovala jsem se v podstatě jako hodná holka. Ne proto, že bych se bála udělat něco bláznivého nebo nerozvážného. Jen jsem mámě nechtěla přidělávat další starosti. Tehdy tedy ne…

Vzala jsem dvě sklenice a nalila do nich pomerančový džus, který máma nejspíš koupila cestou domů. „Chceš, abych dneska zajela na nákup? Vůbec nic tu nemáme.“